

Krštenje

Poslanica Rimljanima 6:3-5

3 Ili zar ne znate da smo svi mi koji smo kršteni u Hrista Isusa, u njegovu smrt kršteni?

4 Krštenjem smo, dakle, zajedno s njim sahranjeni u smrt da i mi, kao što je Hristos Očevom slavom vaskrsnut iz mrtvih, živimo novim životom.

5 Jer, ako smo ovako s njim sjedinjeni u njegovoj smrti, bićemo sjedinjeni i u njegovom vaskrsenju.

U našem narodu postoji dosta izreka koje uključuju reč krštenje. Na primer kad neko izrazi nameru da uradi nešto neprimereno, neko drugi zna da kaže: „Šta je s tobom, jesi li ti kršten!“ što u stvari znači: „Pa nećeš valjda da uradiš to?“ To polazi od pretpostavke da „kršten“ čovek ne bi to uradio. Drugim rečima, čak i neverni narod zna da bi kršten čovek morao da bude drugačiji od ostalih. Ali, to je neka druga priča.

Pročitani biblijski tekst govori o krštenju, a izvorna grčka reč za krštenje glasi *baptizo* što znači – podroniti pod vodu. Čin krštenja je – kao i sama ta reč – jako simboličan, pa ćemo, pomoću ovog teksta, razmotriti šta on znači.

Apostol Pavle ovde koristi krštenje, njegovu simboliku i značaj da bi objasnio spasenje. Mi ćemo se zadržati na najvažnijoj tački te simbolike, a to je – *poistovećenje krštenika (vernika) sa Hristom*. To poistovećenje je u našem duhovnom životu postalo *stvaranost* u onom trenutku kad smo se pokajali od greha i prihvatili Hrista u svoje srce kao svog Spasitelja, a na *simboličan* način ono se dešava u činu krštenja.

Ovaj tekst govori na koji način krštenje simboliše i javno potvrđuje tu duhovnu i moralnu promenu koju je Isus u čoveku učinio u trenutku obraćenja. Ta promena se ne dešava u samom krštenju, već pre njega (u obraćenju), ali se krštenjem simbolično i javno potvrđuje. Glavni rezultat te promene je – poistovećenje sa Hristom u tri osnovne tačke: u njegovoj smrti, njegovom vaskrsenju i u njegovom sadašnjem delovanju u crkvi. Važnost njegove smrti za naše spasenje simboliše se *podronjenjem* pod vodu; važnost njegovog vaskrsenja, *izronjenjem* iz vode i važnost *priključenja crkvi*, kao telu Hristovom (iako to nije izričito naglašeno) simboliše se izlaskom iz vode i priključenjem okupljenoj zajednici.

1. Zaronjene – Hristova smrt

3 Ili zar ne znate da smo svi mi koji smo kršteni u Hrista Isusa, u njegovu smrt kršteni? 4 Krštenjem smo, dakle, zajedno s njim sahranjeni u smrt...

Da bi se čovek krstio, pre toga mora nešto da se dogodi u odnosima između njega i Boga – u njemu mora da se desi duhovna promena. Jer, Bog i čovek su još od Adamovog pada u greh, u neprijateljstvu.

Od same pojave greha, svaki čovek je duhovno mrtav – iako je fizički živ – sve dok se u njemu ne desi novo, duhovno rođenje prihvatanjem Hrista. Zbog greha, ljudi se rađaju duhovno mrtvi. Čovek nije mogao da učini baš ništa u vezi s tim.

Zato se umešao Hristos, čiji život nije podložen smrti, i prekinuo tu spiralu smrti. Neće više umirati čovek, umreće Hristos – koji je Bog – umesto čoveka, jer on ima moć koju čovek nema, da pobedi smrt. Da bi ta moć Hristove smrti imala značaj i za nas ljude, Bog je čoveku postavio samo jedan uslov – da u to veruje. Vera u Hrista je dovoljna da čovek bude spasen od večne smrti. Piše (Rim. 3:25): *Njega je Bog postavio da svojom krvlju bude žrtva pomirnice koja se prihvata verom*.

Osnovno dostignuće Hristove smrti jeste pobeda nad grehom i večnom smrću. Poistovećivanjem s njegovom smrću, i mi postajemo pobednici nad grehom. Jer, Hristova smrt je drugačija od svih drugih smrti i umiranja. S jedne strane, ona je *pobednička*, jer je

završila vaskrsenjem. S druge strane, ona je *zamenička*, jer je učinjena zbog nas, a ne zbog njega. Zato, podronjavanje pod vodu, u činu krštenja, ima veliki simbolički značaj. Njime čovek javno prihvata Hristovu pobedničku smrt kao svoju. Podronjavanjem pod vodu krštenik svima jasno kaže: „Ja ne želim da umrem. Želim da živim, i to večno. Zato prihvatom nešto mnogo jače od smrti, a to je – Hristova smrt. Prihvatom njenu silu u svoj život.“

2. Izranjanje - Hristovo vaskrsenje

Izranjanje iz vode predstavlja poistovećenje s Hristovim pobedničkim vaskrsenjem. Drugi deo 4. stiha kaže: *Krštenjem smo, dakle, zajedno s njim..., kao što je Hristos, Očevom slavom vaskrsnut(i) iz mrtvih, (da) živimo novim životom.* Hristovo vaskrsenje je pokazalo da je Hristos pobedio sve moguće, do tada nepobedive neprijatelje, greh, sotonu i smrt.

Njegovo vaskrsenje je snažno dokazalo da je on Gospod, sveopšti Gospodar i duhovnog i fizičkog sveta. Našom verom u Hristovo pobedničko vaskrsenje, mi se *poistovećujemo* s njegovim vaskrsenjem. Vaskrsenje je nešto što našoj veri u Hrista daje specifičan naglasak: mi ne verujemo u bilo kakvog Isusa, već u vaskrslog Isusa, Isusa pobednika nad smrću. Činom izranjanja iz vode prilikom krštenja, mi simbolično kazujemo da smo svesno prihvatili ulogu gospodara nad grehom, sotonom i smrću, to jest da smo se u tome poistovetili s Hristom. Zbog toga, mi i danas, iz dana u dan, imamo trajnu pobedu nad grehom.

To ne znači da mi posle obraćenja i krštenja više ne grešimo. Već znači da posle obraćenja i krštenja imamo pobedu nad grehom. I kad god se obratimo Hristu i zatražimo pomoć u borbi sa grehom, on nam je daje. On nam uvek stavlja na raspolaganje svoju pobedu, jer mi smo se s njime poistovetili.

3. Priključenje zajednici – poistovećenje s Hristovim pobedonosnim životom (6:4c)

Iako u krštenju nema eksplicitne radnje koja bi se simbolički izričito odnosila na novi život koji sledi nakon obraćenja, ne treba zanemariti činjenicu da se u tekstu izričito pominje da mi nakon krštenja živimo novim životom, da je naš stari život prošlost, jer je naš stari čovek raspet s Hristom. U tom smislu, u činu krštenja, izlazak iz vode i priključenje okupljenoj zajednici, treba videti kao radnju koja simboliše novi, pobedonosni život nakon krštenja, život koji je predodređen da savlada svaku duhovnu prepreku, ostvari svaki duhovni uspeh čije su posledice očigledne i u materijalnoj sferi.

Živeti *novim životom* znači mnogo više nego samo *živeti*. Nevernici su zadovoljni time da su samo živi i zdravi, ali preporođenu i krštenu Božiju decu krštenje podseća da goli život nije sve i jedino što imaju, već da imaju novi život. Izraz „novi život” u Bibliji ima mnogo dublji smisao od izraza koji označava obični fizički život. Ta dva života su toliko različita da se u izvornom novozavetnom jeziku čak označavaju sa dve različite reči; za fizički ili biološki život koristi se reč *bios*, a za novi, preporođeni život, upotrebljava se reč *zoe*. Taj novi život teži za Bogom, a ne za zemaljskim stvarima, nastoji da ugoditi Bogu, a ne sebi, stavlja se na raspolaganje Bogu i njegovim ciljevima, nastoji da bude koristan drugim ljudima. To je život koji koristi svaku priliku da se u njemu proslavi Bog. To je život duhovnog izobilja koje se uvek reflektuje i na naš fizički život.